

Parsimisen taidetta.

Korjaa ja korista japanilaisittain. Vanhat japanilaiset tekniikat ovat oikeita malliesimerkkejä säästämisestä. Käsitöissä on marttamainen henki. Taustalla on tekstiilien kunnioitus ja tuhlaamisen välttäminen.

Sashiko on vanha, perinteinen japanilainen kirjontatekniikka, jossa lyhyillä etupistoilla luodaan kuviota. Sashikon perinteiset kuviot ovat geometrisiä ja toistuvia. Sitä voidaan käyttää sekä vaatteiden kuluneiden kohtien korjaamiseen, että koristeluun. Japanin pohjoisosan kylmissä oloissa entisaikoina vaatteiden paksuutta lisättiin tikkaamalla kankaita kerroksittain. Samalla luotiin kauniita tikkauskuvioita. Sashiko-sana tarkoittaaakin pieniä pistoja.

Boro-nimellä kutsutaan tekstiilejä, joissa on tikattu pieniä tilkkuja limittäin ja päällekkäin. Ne ovat olleet varsinaisia säästämisen malliesimerkkejä – pienikin tilkku sopi vahvistamaan olemassa olevaa vaatetta. Boro-tekstiilit olivat monesti hyvin paksuja, sillä kangaskerroksia oli useita. Niitä käytettiin myös suojavaatteina vaikkapa tulipaloissa. Tekniikan kehittivät alun perin köyhät munkit 600–700-luvuilla. He ompelivat vaatteensa löytämistään räsyn palasista.

Pitkälle Sashiko-neulalle kerätään useampi pisto ja lanka vedetään kerralla kaikkien läpi, näin pistoista tulee suoria.

Kuviot merkitään kankaalle esim. liidulla tai piirtopyörällä ja jäljentämisparerilla siten, ettei piirretty jälki näy kirjonnin jälkeen. Viivotin ja tarkka piirros ovat välttämättömiä työvälineitä.

Farkkujen korjaamista sashikon innoittamana.

Sukkapussi.

Sashiko toteutetaan etupistoin. Pistovälien pitäisi olla noin puolet itse piston pituudesta. Sashiko kirjontaa voi toteuttaa luovasti etupistoin arvioiden piston pituudet silmämääräisesti. Sashikoa voi myös tehdä millitarkasti siten, että esim. kulmissa pistot kohtaavat kuten oheisen kirjan kannessa.

Töiden perustaksi tarvitaan piirros, joka siirretään kankaalle. Sashiko-kirjontaan on olemassa omia lankoja, mutta alkuun pääsee hyvin ohuehkolla kirjonta- tai virkkauslangalla. Tärkeintä on, että lanka ei jousta. Perinteinen kangas oli harvasidoksinen hamppu- tai pellavakangas, johon kirjottiin paksuhkolla, löyhäkierteisellä värjäämättömällä puuvillalangalla. Useimmiten kangas oli värjätty indigolla tummansiniseksi, jolloin valkoisella langalla kirjottu kuvio erottui hyvin.

Alkujaan käytännöllisiin tarpeisiin kehittynyt tekniikka on muuttunut aikojen kuluessa, ja se sopii hyvin tähän päivään.

Marttojen sivuilla on tarkemmin [sashiko tekniikasta](#). Sieltä löytyy myös neulatyynyn ohjeet.